

חלוצים סוללים כביש

מנחם בא לבקר את סבתא שלי. ישבנו יחד ליד השולחן, שתינו תה ומנחם סיפר לנו למה עלה לארץ. כשהיה נער, בעיירה קטנה באוקראינה, הגיעו סיפורים ושמועות מפלסטינה על חלוצים שסוללים כבישים ומייבשים ביצות. והוא, בדמיון העז שלו, ראה קבוצה של חלוצים סוללים כביש. חלוץ אחד אוהז במכוש, מכה בצלע ההר, ומפורר את הסלע לאבנים. חלוץ אחר מעמיס את האבנים על מריצה ורץ אתה אל הדרך הנבנית, ועוד חלוץ פורק ומפזר אותן עליה. בשמיים מצטברים עננים, מתחילות ליפול טיפות, ולאט-לאט הן הופכות למטר סוחף. ואז החלוץ האחד מעיף את המכוש, האחר זורק את המריצה, וכולם מתאספים ופותחים בריקוד הורה סוער, וטיפות הזיעה שנוטפות מהם מתערבבות בטיפות הגשם שנופלות עליהם מלמעלה.

"לא יכולתי לעמוד בפני התמונה שבדמיון וקמתי ועליתי לארץ", אמר מנחם, "הלכתי לגליל וראיתי קבוצה של חלוצים סוללים כביש. חלוץ אחד מפורר אבנים עם מכוש, חלוץ אחר אוסף ומעמיס אותן על המריצה, והולך אל הדרך, ושם עוד חלוץ פורק את האבנים ומניח אותן צד-בצד, בשמיים מופיעה עננה קטנה ונופלות כמה טיפות גשם, אחת פה ואחת שם. ואז החלוץ האחד מעיף את המכוש, האחר זורק את המריצה, וכולם רצים מתחת לאוהל כדי לא להתרטב."

"כשחזרתי ליפו", המשיך, "פגשתי את דוד. והוא אמר לי:"

– "שמעת שגרין בא לארץ? הוא עוד יעשה צרות!"

